

Зайчаткова казочка

Юрій Ярмиш

Бігло лісом сіреньке Зайчатко.

Стриб-скік! Стриб-скік!

Гульк, а на стежці лежить... казочка.

Перегорнуло Зайчатко сторінку. Ой, як сподобались йому малюнки! І червона морквинка, і білий кролик, і веселий їжачок. І написана казочка була великими літерами. Тільки Зайчатко все одно читати не вміло.

Взяло воно казочку під пахву, скаче лісом і думає: "Якби мені знайти кого-небудь, хто читати вміє. Це, мабуть, дуже цікава казочка!"

Тільки подумало так Зайчатко – назустріч Лисиця.

- Добридень, Зайчику! Що в тебе за книжка? – питає.

- Це казка, тітонько Лисице! Ось які малюнки гарні! Почитайте, будь ласка, а я послухаю!

- Добре, Зайчику! – погодилася Лисиця.

На пеньок сіла, книжку розкрила, лапою по рядках водить:

- Жили-були дідусь та бабуся. І була в них курочка. Несла вона смачні яєчка, а ще смачнішою була сама курочка...

- Ні, тьотю Лисице,- перебило Зайчатко.- Ви не так читаєте. Тут намальована морквинка, білий кролик і веселий їжачок.

- Ти бач, Зайчисько нікчемний! – образилась Лисиця.- Мені, Лисиці, віри не йме! Ану тікай, поки цілий!

І книжку на землю кинула. Підняло Зайчатко книжку, далі пострибало. А на дорозі – Сірий Вовк, хазяїн того лісу.

- Добридень, дядю Вовче! – привіталось Зайчатко і книжечку простягнуло.

- Добридень, косоокий! – відповідає Вовк, а сам дивується: – Навіщо мені твоя книжка?

- А ви почитайте, дядю! – прохає Зайчатко.- Це, мабуть, цікава казочка.

- Казочка? – перепитав Вовк.- Ну, гаразд, косоокий, можна й – ха-ха! – почитати...

Розкрив книжку, до очей підніс. Подумав і каже басом:

- Жила-була бабуся. І було в неї сіреньке козеня. Смачне-пресмачне...

Зайчатко послухало трохи вовчу казку, а далі й зазирнуло в розкрити книжечку. Зазирнуло та з дива аж лапками сплеснуло:

- Дядю Вовче, ви ж читати не вмієте. У вас малюнки в книжечці догори ногами!

- У-у-у. – розсердився Вовк і шпурнув книжку далеко в кущі.- Забирайся, а то з'їм.

Дивись-но, читати, каже, не вмію! Всі казки – про смачних козенят. У-у-у!

Підхопило бідне Зайчатко свою книжечку і побігло, не бачачи перед собою дороги. З переляку очі в нього ще більше перекошилися, і не помітило Зайчатко, як опинилось

на руках у хлопчика, що в лісі гриби збирав.

- Заспокойся, Зайченятко, заспокойся, сіреньке! - сказав хлопчик ласкаво і погладив Зайча.- Хто скривдив тебе?.. А це що, казочка? Які малюнки цікаві! Нумо, почитаємо її!

І прочитав хлопчик сірому Зайчаткові казочку, що була у книжці,- про білого кролика і веселого їжачка.

- А тепер, Зайчику, тобі пора до мами,- сказав хлопчик і простягнув йому казочку.- Рости скоріше, вступай до лісової школи і теж навчишся читати.

- Неодмінно! - сказало Зайчатко. І в зелених кущах майнув його смішний хвостик. От і все.